

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219010121
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8219010121.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Mariána Mačuru a JUDr. Evy Rešatkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.07.2020, v trestnej veci proti obžalovanému O. W. pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 246 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaniach okresného prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/65/2019 zo dňa 14.11.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obž. O. W., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom B., M. B. XXXX/X,

podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bardejov pre skutok kvalifikovaný ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 246 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

- v dobe od podvečerných hodín dňa 16.06.2017 do 09:00 hod. dňa 17.06.2017 na budove obytného bloku č. XXXX/X na ulici I. M. v meste Z. nezisteným spôsobom a farbou poškodil časť vonkajšieho obvodového plášťa na východnej strane budovy v mieste od prístupovej miestnej komunikácie tak, že bielou farbou vytvoril neidentifikovateľné znaky a nápis „F.“ na ploche o rozmere 5,20 m x 0,90 m a modrou farbou vytvoril neidentifikovateľné znaky na ploche o rozmere 1,30 m x 0,70 m, čím takto svojím konaním spôsobil vlastníkom bytov v tomto obytnom bloku zastúpených spoločnosťou M., s.r.o., K. XX, Z., škodu vo výške 379,- EUR,

lebo nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obž. O. W. uznaný za vinného z prečinu poškodzovanie cudzej veci podľa § 246 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- v dobe od podvečerných hodín dňa 16.06.2017 do 09:00 hod. dňa 17.06.2017 na budove obytného bloku č. XXXX/X na ulici I. M. v meste Z. nezisteným spôsobom a farbou poškodil časť vonkajšieho obvodového plášťa na východnej strane budovy v mieste od prístupovej miestnej komunikácie tak, že bielou farbou vytvoril neidentifikovateľné znaky a nápis „F.“ na ploche o rozmere 5,20 m x 0,90 m a modrou farbou vytvoril neidentifikovateľné znaky na ploche o rozmere 1,30 m x 0,70 m, čím takto svojím

konaním, spôsobil vlastníkom bytov v tomto obytnom bloku zastúpených spoločnosťou M., s.r.o., K. XX, Z., škodu vo výške 379,- EUR.

Za to mu súd podľa § 44 Tr. zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože pokladal trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov, uložený mu trestným rozkazom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. 1T/17/2019 zo dňa 13.09.2017, na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie okresný prokurátor proti výroku o treste v neprospech obžalovaného a obžalovaný proti výroku o vine i treste.

Prokurátor v odôvodnení svojho odvolania uviedol, že obžalovaný má evidovaných päť záznamov o spáchaní priestupkov a doposiaľ bol štyrikrát súdne trestaný, naposledy trestným rozkazom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. 1T/25/2017 zo 13.09.2017 pre prečin podľa § 333 ods. 1, 2 Tr. zákona, pre ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmieneným odkladom na 2 roky. Uvedené okolnosti okresný súd dôsledne nevyhodnotil, keďže z odpisu registra trestov vyplýva, že u obžalovaného W. sa jedná o špeciálnu recidívu, pretože tento bol doposiaľ trikrát súdne trestaný pre rovnaký trestný čin - poškodzovania cudzej veci podľa § 246 ods. 1 Tr. zákona. Vzhľadom na uvedené mal za to, že v súlade so znením ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, že jediným trestom, ktorý dokáže naplniť účel trestu vo vzťahu k obžalovanému O. W. je nepodmienečný trest odňatia slobody uložený v hornej polovici trestnej sadzby.

Obžalovaný v písomných dôvodoch svojho odvolania prostredníctvom svojho obhajcu poukázal na to, že z napadnutého rozsudku nevyplýva, aby existoval akýkoľvek priamy dôkaz o tom, že skutok spáchal a úvahy okresného súdu o vine sú len subjektívne hypotetické úvahy, a tak závery súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Reťaz nepriamych dôkazov nevyučuje, že páchatelom skutku mohla byť iná osoba. Namietal ďalej nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, keďže súd za účelom vysvetlenia rozporov vo výpovedi svedka U. medzi jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní a jeho výpoveďou v prípravnom konaní postupoval podľa § 258 ods. 4 Tr. por., avšak uvedené ustanovenie sa vzťahuje na vysvetlenie rozporov vo výpovedi obžalovaného a nie svedka. Navyše súd nečítal časť zápisnice o výsluchu svedka, ktorá bola v rozpore s výpoveďou svedka na hlavnom pojednávaní, ale prečítal celú zápisnicu o jeho výsluchu. Na základe uvedeného považoval uvedenú výpoveď za nezákonný dôkaz. Uvedený postup súdu namietal i vo vzťahu k výpovedi svedka W. s tým, že navyše uviedol, že súd sám iniciatívne odstraňoval rozpory, pričom na uvedený postup nemal zákonné oprávnenie. Zdôraznil, že záznam o podaní informácie zo strany svedka O., ktorý bol ako dôkaz vykonaný na hlavnom pojednávaní jeho prečítaním je nezákonným dôkazom. Ako nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní vnímal i skutočnosť, že ho ako svedka v prípravnom konaní vypočúval vyšetrovateľ, aj napriek tomu, že v danom prípade bola daná príslušnosť len povereného príslušníka policajného zboru. Rovnako považoval ako nenáležité, ak okresný súd pri vyhodnocovaní jeho osoby poukazoval na to, že mu v minulosti bolo vznesené obvinenie za sprejerstvo dňa 18.02.2017 napriek tomu, že uvedené uznesenie bolo zrušené a v ďalšom konaní už opätovne pre daný skutok nebolo vznesené. So zreteľom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a jeho oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku, prípadne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju znova prejednal a rozhodol.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že dôvodné je iba odvolanie obžalovaného, aj keď niektoré jeho námietky sú právne irelevantné, nepravdivé a nesprávne.

Už okresný súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že žiaden z vypočutých svedkov nebol priamym svedkom spáchania skutku obžalovaným, avšak svoje závery o vine odôvodnil tým, že ju preukazujú nepriamo svedkovia U. a W., ktorí vypovedali, že mali vedomosť, že obžalovaný sa venuje grafitom a používa pritom označenie „F.“, záznam o podaní informácie zo strany M. O. a uznesenia o vznesení obvinení pre prečiny poškodzovania cudzej veci, ktorých sa dopustil striekaním nápisov s označením „F.“.

S týmto však nie je možné súhlasiť. V súvislosti s prejednávanou vecou je nutné zdôrazniť niektoré zásady dôkazného konania. Vina obvineného musí byť preukázaná na základe dôkazov vykonaných v

súlade s Trestným poriadkom. O nepriame dôkazy môže súd opierať výrok o vine len za predpokladu, že tieto vytvárajú vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu nepriamych dôkazov (nestačí preto jeden nepriamy dôkaz) vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré vo svojom celku zhodne a spoľahlivo dokazujú skutočnosť alebo skutočnosti, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich je možné vyvodiť len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť akéhokoľvek iného záveru.

Z výpovedí svedkov W. U. a X. W. v podstate len vyplynulo, že obžalovaný sa venuje grafitom a používa umelecké meno „F.“. Uvedené tvrdenie nebolo v konaní napokon spochybňované ani samotným obžalovaným a ani žiadnym iným dôkazom. Aj napriek uvedeným zisteniam nie je z napadnutého rozhodnutia zrejmé, akými úvahami sa okresný súd spravoval, keď pripísal obžalovanému aj autorstvo v skutkovej vete uvedeného nápisu „F.“ a rovnako aj ďalších neidentifikovateľných znakov. Krajský súd navyše uvádza, že aj v prípade, ak by išlo o nápis, ktorý by sa zhodoval s umeleckým menom „F.“, aj tak by bolo potrebné pre uznanie viny páchatel'a preukázať, že jeho autorom bol práve obžalovaný.

Ďalším „dôkazom“, o ktorý konajúci súd oprel svoj záver o vine, bolo paušálne poukázanie okresného súdu na v minulosti vznesené obvinenia voči obžalovanému pre prečiny poškodzovania cudzej veci.

Podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý, proti komu sa vedie trestné konanie sa považuje za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. poriadku každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Uvedený postup súdu je neprípustný, a v rozpore s princípom prezumpcie neviny vymedzeného nielen v Trestnom poriadku, ale i v Ústave Slovenskej republiky, a preto vyhodnocovanie v minulosti vznesených obvinení obžalovanému, a to pre akúkoľvek trestnú činnosť vo vzťahu k výroku o vine, je neakceptovateľné.

Napokon posledným dôkazom, ktorý viedol okresný súd k záveru o vine obžalovaného mal byť úradný záznam o podaní informácie k prečinu poškodzovania cudzej veci zo dňa 23.11.2017. Odhliadnuc od obsahu samotného záznamu, ktorý ani zďaleka neindividualizuje obžalovaného ako autora textov, ktoré sú predmetom skutku, považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že obsah uvedeného úradného záznamu nie je použiteľný ako dôkaz v tomto trestnom konaní, keďže by obchádzal ustanovenia o výsluchu svedka podľa § 131 a nasl. Tr. poriadku, čo je rovnako neprípustné, keďže bol vyhotovený po začatí trestného stíhania v predmetnej veci.

Za danej dôkaznej situácie, po starostlivom uvážení všetkých uvedených skutočností jednotlivo i v ich súhrne, nie je možné jednoznačne určiť, že skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, spáchal obžalovaný. Preto je potrebné pri zachovaní zásady „in dubio pro reo“ zvoliť alternatívu pre obžalovaného najpriaznivejšiu.

Keďže teda vina obžalovaného nie je nepochybná ani po starostlivom vyhodnotení všetkých dôkazov, pričom do úvahy už neprichádza vykonanie ďalších dôkazov, odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a obžalovaného podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku spod obžaloby oslobodil.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.